

Koordinátori beszámoló

Nagyon élveztem a közös munkát, mind a diákokkal, mind a kórházi és a szeretetotthonbeli dolgozókkal. Kicsit tartottam attól, hogy fog a program beindulni, a diákok mennyire fogják feltalálni magukat és a két partnerintézményben milyen fogadtatásunk lesz. Most már látom, hogy felesleges volt az aggodalmam, a diákok felettébb talpraesettek voltak, minden helyzetben megállták a helyüket, egymást segítették és nagyon sok segítséget kaptam én is tőlük. A 23 fős csoport megtanult együttműködni, és saját, előre el nem tervezett ötletekkel színesítették a programot.

Habár a segítség eme formája még nem megszokott Magyarországon és megyénkben Békés megyében, a két intézmény hamar elfogadta az önkénteseket. Mindkét helyen hasznosnak tartották az önkéntes szolgálatukat, igényelték is jelenlétüket az idő elteltével egyre jobban.

Az értékelő tréning alkalmával, amit végül az egyik partnerintézményben, a Békéscsabai Evangélikus Szeretotthonban tartottunk, a diákok nagyon pozitívan nyilatkoztak az önkéntességről és mindannyian szeretnék folytatni is a szolgálatot.

Számomra is leírhatatlan élmény volt őket és a programot koordinálni, tudtam, hogy sok munkával fog járni, de most úgy látom, hogy abszolút megérte. Mindig meghatódtam, amikor láttam őket munka közben, hatalmas odaadással fordultak mind az idős emberekhez, mind a gyerekekhez. A program végén mindenkit megkértem, írja meg egy pár szóban, hogy mi volt a legszebb és legmaradandóbb élmény számára. Amikor elolvastam a beszámolóikat, amik tele voltak szeretettel és melegséggel, egyből feledtették velem a sok fáradtságot és munkát, amivel ez a program szervezése járt. Személy szerint én teljes mértékben támogatom a közoktatási törvény ide vonatkozó tervezetét, szerintem minden diáknak meg kell tapasztalnia, hogy milyen érzés úgy dolgozni, hogy cserébe nem várhat el semmit és ezzel a szolgálattal másokon segít. A jövőben tervezzük a program folytatását és kiszélesítését, remélem, hogy egyre több diákot tudunk majd bevonni ebbe a kezdeményezésbe.

Az önkéntes munka értékelése

2011. február 21.-től megkezdődött az önkéntes munka a Békéscsabai Evangélikus Szeretotthon épületében. Amikor Szente Béláné Évike, az intézmény vezetője, megbízott azzal a feladattal, hogy az Evangélikus Gimnáziumból jövő önkéntes diákoknak segítsék, nagy izgalommal vártam ezt a lehetőséget. Arra a napra, mire megérkeztek, volt a fejemben egy terv. Az ebédlőbe gyűltünk össze a diákokkal, a vezető-felkészítő tanárnőjünkkel Németh Csillával, Évikével és velem. Rövid bevezetőt tartott a főnőkasszonyunk és megkért engem, az intézmény mentálhigiénés foglalkoztatóját, hogy beszéljek az idősök szokásairól és mindennapjairól. Az ötéves tapasztalataimat osztottam meg a hallgatósággal. Amit elterveztem az első napokban nagyon jól alakult. Céлом az volt, hogy minden diákot – önkéntest a tölem telhető legnagyobb odaadással segítsem ebben a közös programban. Előre felkészítettem a lakókat, hogy ne lepődjenek meg, ha megérkeznek az önkéntesek. Fogadják szeretettel és megértéssel őket. Az első hetekben kicsit nehezebben ment az ismerkedés, de előtte tájékoztattam a diákokat, hogy milyen lakóhoz fog bemenni beszélgetni, nehogy meglepetés érje őket. A lakóktól folyamatosan nagyon jó visszajelzéseket kaptam, ami nagyon boldoggá tett engem. Volt olyan néni vagy bácsi, aki név szerint kérte, hogy sűrűbben látogassa meg, ez és ez az önkéntes. Amikor a diákok elvállalták ezt a feladatot, még ők sem tudták milyen nagy kihívás lesz ez az ők és az én számomra. Nagyon jól alakult a

kapcsolatom nekem is az önkéntesekkel, hiszen minden nap, amikor jöttek, először rákérdeztem, ki hogyan érzi magát, mi történt aznap az iskolában. Ezt azért tettem, mert szerettem volna őket közelebből megismerni. Ez úgy érzem sikerült is a 3 hónap alatt. Minden diáknak volt egy munkanaplója, amibe vezették, hogy aznap kinél voltak és milyen benyomása volt a lakóról, vagy a kórházban a gyerekekről. A szeretetotthonban eltöltött órákért egy-egy békát ábrázoló nyomdát kaptak. Én néha rákérdeztem, hogy milyen a gyermekeknél teljesíteni ezt a szolgálatot. Mindig az volt a válasz, hogy jó. Nagyon örülök, hogy a mozgalmas munkám mellett le tudtam vállalni ezt a feladatot. Boldogan bevontam a levegőztetésbe, a beszélgetésbe és a felolvasásokba az önkénteseket. Akinek volt valamilyen problémája a lakóval, közösen megbeszéltük, mi a megoldás. Május elejére szépen gyűltek a kis béka pecsétek. Nagyon jól összeegyeztettük a diákokkal az időpontokat, hogy részt tudtak venni a közös csoportfoglalkozásokon is. Igyekeztem őket is mindig bevonni a közös programokba, amit nagyon élveztek is, utána később kiértékeltek. A húsvéti ünnepek előtt közösen elkészítettük a lakókkal a diákok által eltervezett ablakdíszeket, amelyeket az ebédlőbe helyeztünk el. A hungarocell tojásokat bevontuk nyuszt és tojásokat ábrázoló szalvétával. Ajándékként a lakók egy horgolt tyúkokát és egy piros csoki tojást kaptak, aminek nagyon örültek. Csilla tanár néni fényképeket készített erről az összejövetelről, amik nagyon jól sikerültek. A három hónap alatt több interjút és fényképeket készítettünk közösen a lakókkal és az önkéntesekkel, amelyek újságokban jelentek meg. Így legalább az emberek is láthatják, hogy milyen építő jellegű ez a szolgálat a gyerekek részéről. Nagyon jó kapcsolatot alakítottak ki az önkéntesek a lakókkal és a szeretetotthonban lévő dolgozókkal is. A diákok tisztelettudóan, türelmesen és kedvesen viselkedtek az itt eltöltött idő alatt. Nagyon bízom benne, hogy ez a kapcsolat még jobban el fog mélyülni, hiszen eddig is jó volt az otthon és az iskola közt a kapcsolatteremtés. Minden ünnep előtt ők szórakoztatták a lakóinkat, amit mindig nagyon vártak. Elmondták az önkéntesek a tapasztalataikat és az észrevételeiket. Nagyon örültem, amikor ők ajánlották fel, hogy a Bibliából felolvasnak a lakóknak, mert ezt szeretnék. A legjobban levegőztetni szerettek. Ilyenkor olyan lakókat mozdítottunk ki a szobából, akik ágybafekvők, vagy már a gondolataik nem tiszták. Az nagyon tetszett az önkéntes diákokban, hogy nem nevettek ki senkit. Mindig megértéssel fordultak a lakók felé. Van egy aranyos vak nénink, akihez felváltva jártak be az önkéntesek, mert annyira megszerették, a néni tanítónő volt itt Békéscsabán és volt miről mesélnie a gyerekeknek. Nagyon sok életutat megismertek a lakók a elmondása alapján. Szinte élmény volt hallgatni, amikor az önkéntesek nekem is elmesélték a történeteket. Most nagyon jó érzéssel tölt el visszaemlékezni az elmúlt időszakra. Eseménydús volt. Köszönöm az intézményvezetőmnek, köszönöm az önkénteseknek és Csillának, akivel szintén jó kapcsolat alakult ki. Sok sikert kívánok a további munkájukhoz.

Békéscsabai Evangélikus Szeretotthon

Tisztelt Tanárnő, és Diákok!

Ezúton szeretnénk megköszönni az önkéntes csoport gyermekosztályon tartózkodó betegeinek nyújtott segítségét. Minden család és szülő számára megterhelő, ha gyermeke kórházba kerül. A szülők, és a gyermekek egyaránt nehezen alkalmazkodnak az idegen környezethez, és az új helyzethez. Osztályunkon sajnos csak ápolók dolgoznak, nem foglalkoztatunk olyan nevelőt, pedagógust, aki a gyermekekkel a nap folyamán szabadidős tevékenységet folytat.

Az iskola önkéntesei a szülők és az ápoló személyzet számára is nagy segítséget jelentettek. A délutáni csendes pihenő után biztosították a gyermekek számára a tartalmasabb időtöltést. Sajnos vannak olyan kisbetegeink, akiket a távolság, vagy az időhiány miatt ritkábban tudnak

látogatni a hozzátartozóik. Ezek a gyermekek nagyon várták a fiatalok megjelenését az osztályon. A szülők is igen fáradtak, időnként ingerültek a több napos nem alvás, és a gyermekük miatti aggodalom következtében. Szívesen hagyták a gyermekeket a játszószobában az önkéntesekkel, ez idő alatt volt pár percük magukkal foglalkozni, tisztálkodni, látogatókkal beszélgetni, stb.

A mosolygós, kedves diákok szívesen elbeszélgettek a nagyobb gyermekekkel is, akik örültek, hogy kortársaikkal beszélgethettek, és új ismeretséget köthettek.

A diákok az osztályon való tartózkodás ideje alatt végig fegyelmezettek voltak, a nővérek kéréseit és utasításait végig betartották, együttműködésükkel nagyban hozzájárultak a gyermekek kórházi tartózkodásának megkönnyítéséhez. Örömmel fogadjuk a későbbiekben is az önkéntesek részvételét az osztályos munkában.

Segítségüket a Gyermekosztály valamennyi dolgozója nevében köszönjük!

Réthy Pál Kórház – Rendelőintézet

Egy önkéntes beszámolója

Mindenki tudja, hogy az érettségit, 50 óra önkéntes szolgálathoz akarják kötni. Éppen ezért, hogy az iskolák diákjai kicsit megismerkedhessenek azzal, hogy mi is ez az egész, és hogyan zajlik, az iskolának lehetőségük volt egy pályázat kiírására, amit iskolánk el is nyert, és így 23 diák, Németh Csilla tanárnő koordinálásával megkezdte a munkát, az Evangélikus Szeretettotthonban és a kórház gyermekosztályán. Az idősekkel beszélgettünk, illetve a jó idő beköszöntével kivittük azokat az udvarra, akik már ágyhoz kötöttek és csak kerekesszék segítségével tudnak mozogni. Ezenkívül, különböző foglalkozásokon vehettünk részt, amelyeket Márti tartott. Márti a szeretettotthon mentálhigiénés asszisztense, aki mindenben segített minket illetve elmondta az időseknek hogy kik vagyunk és miért jöttünk ezzel nagyban megkönnyítve munkánkat. Rengeteg történetet, életutat hallhattunk az itt eltöltött idő alatt és húsvétkor mi is készültünk egy kis programmal az idősekkel, amit nagyon élveztek, ugyan úgy, ahogyan mi is. Rengeteg örömet és hálát kaptunk az idősektől és csak remélem hogy ők is legalább ennyit kaptak tőlünk. A gyermekosztályon egy egészen más világ várt ránk. Felolvastunk, rajzoltunk, játszottunk a kisbetegekkel. Nagyon jó érzés volt látni, ahogy felderül az arcuk és talán egy órácskára sikerült feledtetni velük, hogy hol is vannak és miért. A szülők többsége nagyon elfogadó volt, szívesen vették a segítségünket, hiszen volt, hogy mialatt mi ott voltunk el tudtak intézni egy telefont vagy bármit és közbe nem kellett egyedül hagyniuk a kisgyereket. A nővérek is kedvesek és segítőkészek voltak. Végül is, azt a sokat, amit kaptunk nem lehet elmagyarázni, csak ha átéljük értjük meg igazán mit is jelent egy önfeledt mosoly egy beteg kisgyerektől vagy egy könyv egy öreg nénitől.